

virker hen til, at deres Antal saa vidt muligt kan aftage. Den Fordring, jeg mener, der saaledes bør stilles til en almindelig Ulykkesforsikringslov, er gennemført i den Lov, som blev færdig paa Rigsdagen før Jul. Dette Forslag var nemlig saaledes ordnet, at det sikkert ikke vilde forøge Ulykkestilfældenes Antal, Loven vilde tværtimod virke i Retning af at forøge Paapasseligheden. Forslaget indeholdt paa den ene Side Bestemmelser om, at Arbejderne selv skulde bære Byrderne ved Ulykkestilfælde i de første 13 Uger, og ogsaa Arbejdsgiverne bleve ved de Byrder, der paalagdes dem, stærkt opfordrede til at vise Paapasselighed i deres Virksomhed. Hvordan nu end den almindelige Ulykkesforsikring skal ordnes, maa man passe paa at begge Parter, baade de, der i sin Tid skulle nyde deraf, og de, der skulle yde dertil, ere interesserede i, at Ulykkernes Tal ikke forøges, og ogsaa ere saaledes stillede, at de kunne gøre noget derfor. Denne Bestemmelse er absolut nødvendig, hvis man vil fare vel ved den Slags Lovgivning. Man maa ogsaa gøre sig det klart, hvorledes Midlerne skulde skaffes til Veje. Thi skal man have en almindelig Ulykkesforsikring, er det klart, at den vil koste Penge og mange Penge, og disse Penge kunne ikke gribes ud af Luften. De maa skaffes til Veje paa en eller anden Maade. Vi have her i Folketinget haft to Forslag om en almindelig Ulykkesforsikring, men intet af dem har vundet Tilslutning hverken fra den Side, hvortil jeg hører, og heller ikke fra den moderate Side eller hos Højre. Disse to Forslag ere fremkomne dels fra socialdemokratisk Side, dels fra det ærede Medlem for Horsens (Wulff). Det socialdemokratiske Forslag krævede meget store Beløb — der blev nævnt 13—14 Mill. aarlig — og de skulde indkomme ved en Slags Formuebeskatning. Det andet Forslag krævede ogsaa store Beløb, der skulde indkomme ved en almindelig Kopskat, idet der paa hver Person i Landet skulde udskrives et vist Beløb aarlig. Disse Forslag anviste altsaa Midlerne. De vandt imidlertid ikke Tilslutning her i Tinget, og jeg tror, at de vanskelig nogen Sinde ville finde Tilslutning her. Det Forslag, der var fremme her i Begyndelsen af 90erne, som kom ned til os fra Landstinget, var ikke nogen almindelig Ulykkesforsikring, idet en hel Mængde Arbejdere vare udeladte. Det var dog et Forslag, der omfattede adskillige af de her nævnte, og den Maade, hvorpaa Midlerne skaffedes til Veje, var følgende. De paalignedes for Landbrugets

og Skovbrugets Vedkommende paa Hartkornet, for Søfartens og Fiskeriets Vedkommende paa Tonnage og for Arbejdskredsens Vedkommende paa Arbejdslønnen. Da Forslaget ikke blev vedtaget, kan man heller ikke sige, at det har vundet Billigelse her. Jeg tror ogsaa, at den Maade at skaffe Pengene til Veje paa nu har endnu mindre Sympati end den Gang. Jeg tror i alt Fald, at de Herrer Forslagsstillere maaske allermindst af nogen her i Salen nu ville foreslaa at lægge Byrderne paa Hartkornet. Jeg ved ganske vist ikke, hvorledes de Herrer ere sindede, men jeg antager ikke, at de ville lægge Byrden paa Hartkornet og heller ikke paa Tonnage, hvad der sikkert i høj Grad var uretfærdigt over for Skibsfarten. Jeg siger derfor, at man maa have Klarhed over disse to Ting, inden man giver et Løfte om en almindelig Ulykkesforsikring. I og for sig har jeg som sagt ikke saa meget mod at give et saadant Løfte, men Klarhed maa vi have over de to Ting. Jeg har ikke fra Forslagsstillernes Side hørt, hvorledes de tænke sig, at dette Løfte kan indfris.

Jeg tror, at der er andre Veje end de hidtil forsøgte til Løsningen af det foreliggende Spørgsmaal, dog er det i dette Øjeblik ikke Tiden til at komme dybere ind derpaa. Tiden dertil vil først være der, naar Sagen for Alvor tages op til Behandling, og alle gode Kræfter maa tages i Brug. Det er dog et Spørgsmaal, om man ikke kom til en heldigere Løsning ved at ordne Sagen kredsvis paa lignende Maade som ved Sygekasserne. Sygekassekredsene ere jo ikke større, end at Medlemmerne kunne kontrollere hinanden i Retning af Sygdommens Tilstedeværelse m. v. Gik man en lignende Vej her, kunde man komme til en virkelig Kontrol, der bevirkede, at Ulykkestilfældene ikke stege. Jeg tror ogsaa, at en slig Ordning muligvis vilde være det heldigste i Retning af Byrdernes Fordeling. Hvorledes man skulde faa Midlerne ind, om det skulde være paa samme Maade som ved Sygekasserne, nemlig ad Foreningsvejen og ved Tilskud fra Statskassen eller paa anden Maade, maatte man nærmere overveje, men det ligger ikke for i Øjeblikket. Kun skal jeg nævne, at vi fra vor Side ere villige til at optage en Forhandling ogsaa herom. Og denne Forhandling skulde vi dog vistnok først have frem, inden vi lade os nøje med dette Forslag. Dette Forslag er og bliver dog kun et Surrogat for en Ulykkesforsikring. Det kan ikke blive andet. Et Surrogat kan selvfølgelig ogsaa have sine